

REPUBLIKA HRVATSKA
VARAŽDINSKA ŽUPANIJA

GRAD VARAŽDIN
www.varazdin.hr e-mail: varazdin@varazdin.hr

Gradonačelnik

KLASA: 061-01/24-01/1

URBROJ: 2186-1-04/1-24-42

Varaždin, 19. studenoga 2024. godine

2186-1 - GRAD VARAŽDIN

Primljeno: 21-11-2024	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
Urudžbeni broj	Pril. Vrij.

**GRADSKO VIJEĆE
GRADA VARAŽDINA**

**PREDMET: PRIJEDLOG ODLUKE O DODJELI JAVNIH PRIZNANJA GRADA
VARAŽDINA U 2024. GODINI**

Sukladno članku 69. Statuta Grada Varaždina („Službeni vjesnik Grada Varaždina“ broj 3/18, 2/20, 2/21 i 4/21 – pročišćeni tekst, 13/22 i 10/23) Gradskom vijeću Grada Varaždina dostavlja se **Prijedlog odluke o dodjeli javnih priznanja Grada Varaždina u 2024. godini.**

Predlaže se Gradskom vijeću Grada Varaždina da navedeni Prijedlog odluke razmotri i prihvati u predloženom tekstu.

Obrazloženja će prema potrebi davati: dr. sc. NEVEN BOSILJ, gradonačelnik Grada Varaždina i predsjednik Odbora za dodjelu javnih priznanja.

Prilog: Prijedlog odluke.

REPUBLIKA HRVATSKA
VARAŽDINSKA ŽUPANIJA

GRAD VARAŽDIN
www.varazdin.hr · e-mail: varazdin@varazdin.hr

GRADSKO VIJEĆE

KLASA: 061-01/24-01/1

URBROJ: 2186-1-04-02/2-24-41

Varaždin, 15. studenoga 2024. godine.

PRIJEDLOG

Na temelju članka 10. i članka 45. točke 25. Statuta Grada Varaždina ("Službeni vjesnik Grada Varaždina" broj 3/18, 2/20, 2/21, 4/21 - pročišćeni tekst, 13/22 i 10/23) i članka 17. Odluke o javnim priznanjima Grada Varaždina ("Službeni vjesnik Grada Varaždina" broj 10/23), Gradsko vijeće Grada Varaždina na 11. sjednici održanoj dana _____ 2024. godine, donosi

ODLUKU

o dodjeli javnih priznanja Grada Varaždina u 2024. godini

Članak 1.

Povodom obilježavanja Dana Grada Varaždina – blagdana svetog Nikole, dodjeljuju se sljedeća javna priznanja:

I. NAGRADA GRADA VARAŽDINA ZA ŽIVOTNO DJELO

- gospođi **MARIJI HRAŠĆANEC**, dugogodišnjoj predsjednici Mamae kluba Varaždin za predani rad, humanitarno djelovanje i posvećenost oboljelima od raka dojke
- gospodinu **NIKOLI DUGANDŽIĆU**, za zapažene radne i stručne uspjehe na području socijalne skrbi, promicanje i unapređenje skrbi za beskućnike

II. MEDALJA GRADA VARAŽDINA

- gospođi **MARIJI FOTEZ LEDINSKI**, za izniman doprinos u očuvanju te predani rad na unapređenju zelenih površina Grada Varaždina
- gospođi **KSENIJI KEZELE**, za dugogodišnji predani rad s učenicima s intelektualnim poteškoćama
- gospodinu **DRAŽENU LOPARIĆU**, za izniman doprinos i rad na očuvanju te promociji nematerijalne kulturne baštine Varaždinske građanske garde

III. PLAKETA GRADA VARAŽDINA

- **BASEBALL KLUBU VINDIJA**, za 40 godina uspješnog rada i djelovanja
- **KAJAK KANU KLUBU „VARTEKS“**, za 70 godina uspješnog rada i djelovanja
- **VARAŽDINSKOM ŠPORTSKOM DRUŠTVU GLUHIH**, za 70 godina uspješnog rada i djelovanja
- **ŠAHOVSKOM DRUŠTVU VARAŽDIN**, za 120 godina uspješnog rada i djelovanja
- **TENIS KLUBU VARTEKS**, za 90 godina uspješnog rada i djelovanja.

Članak 2.

Javna priznanja Grada Varaždina uručit će se nagrađenima na svečanoj sjednici Gradskog vijeća Grada Varaždina povodom obilježavanja Dana Grada Varaždina.

Članak 3.

Ova Odluka stupa na snagu danom donošenja i objavit će se u "Službenom vjesniku Grada Varaždina".

**PREDSJEDNIK
GRADSKOG VIJEĆA**

Lovro Lukavečki, mag. pol.

O b r a z l o ž e n j e

uz Prijedlog odluke o dodjeli javnih priznanja Grada Varaždina u 2024. godini

I. NAGRADA GRADA VARAŽDINA ZA ŽIVOTNO DJELO

- 1. Gospođa MARIJA HRAŠĆANEC** uvijek ističe da svoju biografiju počinje datumom svog drugog rođenja. Smatra to svojim novim rođendanom. Dan njezine prve operacije karcinoma dojke. Od tada ih broji 28, iako je u 84. godini života. 1996. godine u rujnu kao učiteljica razredne nastave na II. osnovnoj školi u Varaždinu odlazi u zasluženu mirovinu sa 55 godina starosti. Već u listopadu suočava se s dijagnozom karcinoma, operirana, rehabilitirana. No bolest se nakon 14 godina javlja u drugoj dojci, operacije, kemoterapije, zračenja... 1998. godine, nakon smrti njezine sestre od iste bolesti, Županijska liga okuplja operirane žene te se uključuje u rad. Želja joj je bila pomoći operiranim ženama kad već nije mogla pomoći svojoj sestri. Za to je krivila i sebe zbog svoje nedovoljne informiranosti o ovoj bolesti. Zato se želi posvetiti samo bolestima dojke i oboljelim ženama. 1999. godine s 5 članica osniva "Udrugu žena oboljelih na dojku", danas "Mammae klub Varaždin" koja ove godine slavi 25. godina djelovanja. Do danas ostaje predsjednica, a tu će funkciju nakon četvrt stoljeća napustiti krajem godine. Udruga postaje i članica "Europa Donne Hrvatska" iste godine. Ulazi u predsjedništvo EDH i ostaje u predsjedništvu sve do 2010. godine, kada se zbog recidiva bolesti nije više mogla dovoljno posvetiti odgovornom radu u Nadzornom odboru. Već u studenom 1999. godine uključuje se u edukaciju u programu "Vrijeme oporavka - pogled u budućnost" za volonterku pružanja psihološke pomoći. Završava edukaciju 2000. godine i doedukaciju istog programa 2006. godine. Od 2000. godine volontira u Općoj bolnici Varaždin, s jednim prekidom za vrijeme svoje rehabilitacije nakon recidiva bolesti.

Prestankom rada predsjednika Županijske lige dr. Zdravka Zgrebeca u OB Varaždin, prestaje njezin volonterski rad pružanja psihološke pomoći u bolnici i nastavlja se samo u Udruzi. No donošenjem Nacionalnog preventivnog programa ca dojke ponovno se vraća u OB Varaždin pomažući ženama pri ispunjavanju listića za mamografski screening i organizaciji istog.

2000. godine uključuje se u projekt "Mreže" kojeg je organizirala Udruga s bolestima dojke Split i dobiva Uvjerenje o uspješno završenom ciklusu edukacije: "O razvoju volonterskih programa". Stekla je znanja pisanja projekata i prvi projekt s kojim se udruga javlja na natječaj, dobiva trogodišnju institucionalnu potporu Nacionalne zaklade za civilno društvo. Prvi pregledi mobilnim mamografom, za što su skupljali novac donacijama građana, njenom su se zaslugom obavljali u Varaždinu i Varaždinskoj županiji kako bi dospjeli do što većeg broja žena u ruralnim sredinama.

Autor je monografije rada Udruge promovirane u lipnju 2011. godine.

Uz dopredsjednicu Udruge, kao educirane volonterke, provode, najprije u suradnji sa Županijskom ligom, a onda samostalno, po mjesnim zajednicama, radnim organizacijama, klubovima žena, školama, preventivno edukativni program s radionicama samopregleda dojki.

I Veleučilište sestrinstva ju je koristilo kao predavača s osobnim iskustvom. Rad udruge prate i mediji pa je bila predložena za osobu godine, a u emisiji za ravnopravnost spolova snimljena je emisija o njoj kao uspješnoj ženi. Sudjeluje kao predstavnica svih udruga RH

u Povjerenstvu za donošenje Preventivnog nacionalnog programa raka dojke pri Ministarstvu zdravstva. 2013. godine osniva se na državnom nivou Savez udruga protiv raka dojke te ulazi u njezino predsjedništvo. 2014. godine dobiva u Gradskoj skupštini grada Zagreba nagradu „Vesna Andrijević Matovac“ za dugogodišnju predanost i posvećenost oboljelima od ca dojke. Aktivno sudjeluje u uspješnom skupljanju sredstava za kupnju novog mamografa za Varaždinsku bolnicu.

- 2. Gospodin NIKOLA DUGANDŽIĆ** je cijelu svoju profesionalnu karijeru posvetio socijalnoj skrbi, gdje je postigao zapažene radne i stručne uspjehe.

Nakon završenog Fakulteta za defektologiju, na Katedri za poremećaje u ponašanju i mentalnu retardaciju i stjecanja zvanja profesora defektologije, zapošljava se u Centru za socijalnu zaštitu Varaždin na poslovima maloljetničke delinkvencije i udomiteljstva.

Za ravnatelja varaždinskog Centra za socijalnu skrb biran je u pet mandata i na toj dužnosti proveo 20 godina.

Od 1990. godine, uz dužnost ravnatelja Centra, obavljao je i dužnost voditelja ureda za prognanike i izbjeglice za 4 županije (Varaždinsku, Međimursku, Koprivničko-križevačku, Krapinsko-zagorsku), kojom prigodom je objavio i knjigu o životu prognanika i izbjeglica u Varaždinu pod naslovom "Varaždine, hvala ti".

Kao voditelj triju izbjegličkih centara u Varaždinu, u suradnji s Uredom za prognanike i izbjeglice, organizirao je izložbu o životu i radu djelatnika centara za socijalnu skrb u izbjegličkim centrima u Varaždinu.

Na inicijativu humanitarne organizacije "Progeto svilupo" iz Rima, 1993. godine organizirao je međureligijski susret u izbjegličkom centru Varaždin 1 (vojarna u Križanićevoj ulici), na kojem su sudjelovali predstavnici katoličke, pravoslavne, islamske vjere, kao i članovi adventističke i mormonske zajednice.

Godine 2001. kao ravnatelj Centra za socijalnu skrb Varaždin pokrenuo je inicijativu za otvaranje Prihvatilišta za beskućnike. Bilo je to tek treće prihvatilište u Republici Hrvatskoj i društvena inovacija koja je uvelike pridonijela razvoju ne samo prenoćišta i prihvatilišta za beskućnike, već i drugih socijalnih usluga u Republici Hrvatskoj.

Bilo je vizionarski prepoznati beskućnike kao najisključeniju skupinu naših sugrađana, jedanaest godina prije nego što su beskućnici Zakonom o socijalnoj skrbi prepoznati kao posebna korisnička skupina.

Godine 2011. osniva udruhu Novi put s ciljem promicanja, razvoja i unapređenja skrbi za beskućnike, ne samo na području Grada Varaždina, već i na području cijele Hrvatske. Od samog početka rada s beskućnicima surađivao je s drugim organizacijama koje su pridonijele skrbi o beskućnicima u Hrvatskoj te je bio jedan od inicijatora osnivanja Hrvatske mreže za beskućnike kao krovne, nacionalne organizacije s ciljem zajedničkog rada na zaštiti prava beskućnika, prevenciji beskućništva i poboljšanju skrbi za beskućnike. Kao predstavnik Udruge Novi put u Hrvatskoj mreži za beskućnike i član njezina Izvršnog odbora dao je nemjerljiv doprinos poboljšanju položaja beskućnika u hrvatskom društvu te podizanju svijesti javnosti o problemu beskućništva i problemima beskućnika.

Organizirao je treći i osamnaesti nacionalni susret o beskućnicima u Varaždinu te je aktivno sudjelovao u osnivanju i djelovanju Hrvatske nogometne reprezentacije za beskućnike, koja je aktivni član Homeless World Cupa-a.

Izniman je njegov doprinos provedbi EU projekta kojeg je nositelj bila Hrvatska mreža za beskućnike, u sklopu kojeg je provedeno sedam znanstvenih istraživanja koji su bili temelj za kreiranje smjernica javnih politika koje bi trebale doprinijeti prevenciji i borbi protiv beskućništva u Hrvatskoj, poboljšanju postojećih i razvoj novih socijalnih usluga za beskućnike i zaštitu prava beskućnika. Da je prof. Nikola Dugandžić u svome radu uvijek usmjeren ne samo dobrobiti svojih najsiromašnijih i najisključenijih sugrađana, nego i stručne zajednice kojoj pripada, prepoznala je i Hrvatska udruga socijalnih radnika i Udruzi Novi put kojoj je od osnutka predsjednik, dodijelila plaketu za rad od posebnog značaja i doprinos razvoju i afirmaciji profesije socijalnog rada.

II. MEDALJA GRADA VARAŽDINA

- 1. Gospođa MARIJA FOTEZ LEDINSKI** rođena je 1951. godine i svoj je radni vijek gotovo u cijelosti provela u poduzeću Parkovi d.o.o. Varaždin.

Osnovnu školu završila je u Klenovniku, Gimnaziju u Varaždinu, a diplomirala je na Poljoprivrednom fakultetu u Zagrebu na biljno-proizvodnom odsjeku, voćarsko-vinogradarsko-vrtlarskom smjeru, 1975. godine.

U Parkovima je započela raditi 1. travnja 1980. godine, najprije na radnom mjestu voditelja u Gradskom zelenilu, zatim kao rukovoditelj radne jedinice Komercijala i radne jedinice Trgovina, a naposljetku kao rukovoditelj radne jedinice Zelene površine.

U svojim prvim godinama imala je priliku učiti od g. Martina Dvorskog, svog prethodnika i jednog od najobrazovanijih stručnjaka, koji je pažljivo planirao sadnju cvjetnih gredica i imao jasnu viziju ozelenjivanja novih naselja poput Banfice i Aleje kralja Zvonimira. Tijekom tog razdoblja, zelene površine u gradu značajno su se proširile u usporedbi s prethodnim razdobljima.

Njezini zadaci uključivali su organizaciju i koordinaciju radnih aktivnosti, planiranje hortikulturnih projekata te nadzor nad resursima i zaposlenicima. Brinula se da se svi projekti uspješno izvedu te da grad zadrži svoje prepoznatljive zelene vizure.

Marija Fotez Ledinski, ime je koje je postalo sinonim za ljubav prema prirodi i zelenilu našeg grada. Njezin doprinos uređenju i očuvanju zelenih površina Varaždina je neizmjeran, a njezin utjecaj na sve koji su imali priliku raditi s njom ili jednostavno uživati u ljepoti naših parkova je neizbrisiv. Marija nije bila samo šefica, već i mentor, prijatelj i borac za sve ono što je smatrala vrijednim. Njezina energija, strast i odlučnost bili su zarazni, a njezin britki jezik i humor uvijek su nasmijavali i podizali moral. S njom se nije dalo pregovarati kada je bilo riječi o zaštiti zelenila. Velika platana u šetalištu V. Jagića, još uvijek je najveće i najljepše stablo u parku zahvaljujući njoj i njevoj borbi za očuvanje stabla. Bila je glas svih onih koji su se zalagali za očuvanje prirode u Gradu Varaždinu. Zahvaljujući njezinoj viziji i predanom radu, Varaždin je postao prepoznatljiv po svojim zelenim površinama. Čak 7 nagrada za najuređeniji grad kontinentalne Hrvatske, koje je Varaždin osvojio tijekom njezinog mandata, najbolji su dokaz njezinog uspjeha.

Marija Fotez Ledinski nije samo obogatila Grad svojim znanjem i iskustvom, već je ostavila i neizbrisiv trag u srcima svih onih koji su je poznavali. Njezina posvećenost poslu, empatija prema suradnicima i ljubav prema prirodi čine je pravom legendom Parkova.

- 2. Gospođa KSENIJA KEZELE** već četrdesetu godinu radi u Centru za odgoj i obrazovanje Tomislav Špoljar kao učitelj edukacijski rehabilitator s učenicima s intelektualnim teškoćama i drugim utjecajnim teškoćama u razvoju. Po zanimanju je diplomirani defektolog i učiteljica razredne nastave, a tijekom radnog vijeka napredovala je u zvanje učitelj savjetnik. Tijekom ovih godina rada ispratila je mnoge generacije učenika u srednju školu.

Više desetljeća vodila je plesnu i dramsku skupinu u Centru te godinama sudjelovala s učenicima na INKAZ-u - susretu kulturno-umjetničkih skupina osoba s teškoćama u razvoju koji se svake godine održava u Zagrebu.

Mentor je ekipe Centra na Međuzupanijskom natjecanju „Ja u prometu“ koje se održava u Koprivnici, a ove godine i koordinator za sigurnost djece i učenika u prometu. Sa svojim učenicima uključuje se u mnoge zanimljive projekte na nivou škole, lokalno, u Hrvatskoj i šire.

Dugi niz godina bila je aktivna u Upravnom odboru Saveza edukacijskih rehabilitatora Hrvatske, a još i danas je član Upravnog odbora Udruge edukacijskih rehabilitatora Varaždinske županije. U okviru Saveza edukacijskih rehabilitatora Hrvatske nekoliko mandata bila je član Povjerenstva za dodjelu Nagrade „Prof. Tomislav Špoljar“ u Zagrebu.

Tijekom svoga rada pružala je podršku učiteljima redovnih osnovnih škola u Varaždinskoj županiji i diljem Hrvatske u vidu predavanja, radionica i savjetovanja vezano uz inkluziju učenika s teškoćama u razvoju u redoviti sustav odgoja i obrazovanja.

Dugi niz godina radila je kao član Prvostupanjškoga tijela vještačenja pri Centru za socijalnu skrb Varaždin te je u okviru Saveza edukacijskih rehabilitatora Hrvatske nekoliko mandata bila član Povjerenstva za dodjelu Nagrade „Prof. Tomislav Špoljar“ u Zagrebu.

Kao voditelj Stručnog aktiva u Centru sudjelovala je u HNOS potpori prilikom uvođenja novih nastavnih planova i programa i novog cjelovitog pristupa obrazovnom procesu u Hrvatskoj 2006. godine. Za djelatnike Centra vodila je edukacije vezane uz kurikularno planiranje i kreiranje individualiziranih kurikuluma te implementaciju novih Posebnih kurikuluma u osnovne škole i centre za odgoj i obrazovanje.

U sklopu svog izvannastavnog stručnog rada održala je mnoga tematska predavanja i radionice, član je Tima za kvalitetu i Stručnog povjerenstva Centra, mentor je studentima Edukacijsko-rehabilitacijskog fakulteta u Zagrebu vezano uz realizaciju njihove obvezne stručne prakse.

U programu e-Škole u organizaciji Hrvatske akademske i istraživačke mreže CARNET, u jednom od najvećih projekata digitalizacije osnovnoškolskog i srednjoškolskog obrazovnog sustava u našoj zemlji kojemu je cilj stvaranje digitalno zrelih škola, sudjelovala je kao inkluzivni recenzent za Digitalne obrazovne sadržaje (DOS-ove), Scenarije poučavanja i Interaktivne videolekcije.

Aktivno sudjeluje na kongresima, konferencijama i drugim stručnim skupovima edukacijskih rehabilitatora Hrvatske s predavanjima, radionicama i primjerima dobre prakse.

- 3. Gospodin DRAŽEN LOPARIĆ** rođen je 1962. godine u Varaždinu. Cijeli radni vijek bio je aktivan u kulturi Grada Varaždina, jedan dio je vezan uz njegova radna mjesta, a drugi uz volonterski rad za opće dobro kroz razvoj organizacija civilnog društva. Tu se posebno ističe angažman u Varaždinskoj građanskoj gardi, jedinom nematerijalnom kulturnom dobru Grada Varaždina.

G. Loparić je Varaždinskoj građanskoj gardi pristupio 1996., a odoru je službeno dobio 1999. godine. Nakon nekoliko godina aktivnosti kao gardista, 2006. godine postaje dočasnik (vodnik), a ujedno i glasnogovornik Varaždinske građanske garde. U 2012. godini postaje časnik (zastavnik). U 2016. godini preuzima funkciju zapovjednika Varaždinske građanske garde te pokreće niz promjena koje su podržali članovi aktivnog sastava. Pod njegovim vodstvom 2017. godine Varaždinska građanska garda postaje nematerijalno kulturno dobro odobreno od strane Ministarstva kulture RH, ujedno i jedino nematerijalno kulturno dobro Grada Varaždina.

Krajem 2017. godine Varaždinska građanska garda postaje Udruga, a Loparić postaje tajnik. Funkciju tajnika i zapovjednika obnaša do 2024. godine. Nakon dva odrađena mandata na navedenim funkcijama ostaje zaposlen u Varaždinskoj građanskoj gardi tijekom 2024. godine i pomaže u tranziciji novom zapovjedniku i tajniku Varaždinske građanske garde. U svojim mandatima pokrenuo je tri nove sekcije Varaždinske građanske garde – sekciju Malih Purgara, zatim sekciju Bubnjarskog ansambla te sekciju Dama u povijesnim haljinama.

Iako su u zadnjih desetak godina u sklopu aktivnosti Varaždinske građanske garde neformalno sudjelovale i dame, g. Loparić je službeno oformio sekciju posvećenu članicama pod nazivom Dame u povijesnim haljinama. U travnju 2024. godine sekcija je toliko ojačala svoje aktivnosti da su na inicijativu g. Loparića članice osnovale vlastitu udrugu pod istim nazivom, dok su članovi VGG reorganizirani u aktivni sastav – Zbor Garde. Udruge sad djeluju sestrinski podržavajući se međusobno te u sinergiji planiraju niz programa i zajedničkih aktivnosti.

Na sjednici Skupštine Varaždinske građanske garde, održane 26. listopada ove godine, svi punopravni članovi VGG-a jednoglasno su donijeli Odluku kojom se Dražena Loparića predlaže za medalju Grada Varaždina u 2024. godini zbog iznimnih doprinosa i dosadašnjeg rada te uspješno provedenoj reorganizaciji i tranziciji bez koje bi bilo nemoguće funkcionirati i planirati niz aktivnosti koje su pred njima povodom obilježavanja 275. obljetnice Varaždinske građanske garde.

Vrijedi napomenuti kako je g. Loparić ponosan na svoju Spomenicu Domovinskog rata RH (1991.) te na titulu Viteškog reda Sv. Sebastijana danog od strane pape Benedikta XVI. (2008.).

III. PLAKETA GRADA VARAŽDINA

- 1. BASEBALL KLUB VINDIJA** osnovan je davne 1984. godine od strane grupe prijatelja, mahom studenata, koji su te jeseni u Varaždin donijeli prvu baseball loptu i baseball palicu.

Od prvih treninga na livadi pokraj stadiona Slobode i u opkopu Starog grada pa do modernog sportskog kluba kakav je baseball klub VINDIJA danas, kroz Klub je, baveći se sportom, prošlo više stotina mladića i djevojaka koji su iskreno zavoljeli ovaj sport te ostali njegovi trajni pobornici.

Baseball klub VINDIJA je trajno orijentiran na rad s mladima te svoje najbolje sportske rezultate postiže u radu s mlađim dobnim kategorijama koji se odvija kroz Školu baseballa koja neprekidno djeluje već 30 godina.

Mladež, kadeti i juniori Baseball klub VINDIJA višestruki su prvaci Hrvatske, a isto tako redoviti su sudionici internacionalnih turnira kako u Hrvatskoj tako i u inozemstvu gdje također bilježe iznimne rezultate.

Baseball klub VINDIJA od osnivanja prednjači kao organizator brojnih sportskih priredbi, od prvog međunarodnog baseball turnira u Hrvatskoj, prvog dvoranskog turnira za mlađe dobne kategorije do organizacija čak dvaju Juniorskih prvenstava Europe te tri međunarodne konferencije baseball trenera.

Prva ekipa Baseball kluba VINDIJA redovito nastupa u prvenstvu Hrvatske, Interligi (međunarodna liga u kojoj nastupaju najbolje ekipe iz Hrvatske, Mađarske, Slovenije, Slovačke i Srbije), Hrvatskom kupu i međunarodnim europskim natjecanjima.

Najveći rezultat, prva ekipa Baseball kluba VINDIJA ostvarila je upravo ove jubilarne godine osvajanjem prvog mjesta na CEB KUPU (službeno europsko prvenstvo) organiziranom u Varaždinu.

U konačnici najveći rezultat Baseball kluba VINDIJA nisu samo sportski rezultati nego jednako tako i njegova trajna orijentacija na odgoj mladih kroz sport te širenje prijateljstva i pravih sportskih vrijednosti po čemu je poznat kako u Hrvatskoj tako i u svijetu.

Zbog svega navedenog ne treba se bojati za budućnost baseballa u Varaždinu koji je nakon svih ovih godina postao i ostao pravi varaždinski sport i neprolazna ljubav mnogih mladih i starijih Varaždinaca.

- 2. KAJAK KANU KLUB „VARTEKS“** - kao početak organiziranog bavljenja kajakaštvom u Varaždinu može se uzeti godina 1953. kada su gospoda Josip Uroić, Berislav Chytil i Zvonimir Gabud sami izradili sklopive kajake te tako počeli s promocijom kajakaštva.

Godine 1954. spomenutim zaljubljenicima Drave, pridružili su se gospoda Mario Morandini, profesor Stjepan Vuković, Dragutin Šarman, Antun Ramušćak i Vlado Horvat te je u veljači iste te godine održana osnivačka skupština na kojoj je utemeljen Kajak klub "TEKSTILAC" u sklopu Radničkog sportskog društva "Tekstilac" koje je djelovalo kod Varaždinske tekstilne industrije „Varteks“.

Ubrzo se članstvo Kluba omasovilo pa je Klub, uz pomoć Varteksa, 1960. godine započeo na desnoj obali Drave, u neposrednoj blizini kupališta na Dravi, izgradnju Kajakaškog doma sa spremištem za čamce i radionicom koji je 1966. godine i dovršen. No međutim, izgradnjom HE Varaždin 1973. godine, kajakaški objekt je trebalo srušiti jer se našao upravo na sredini odvodnog kanala hidroelektrane. Zbog toga je došlo do privremenog zamiranja aktivnosti sve do 1976. godine, kada je zahvaljujući velikom entuzijazmu Borisa Novaka, Stjepana Hunjaka, Josipa Brleka i drugih, uz svesrdnu podršku šire društveno-političke zajednice došlo do obnavljanja aktivnosti. Na desnoj obali Drave, neposredno uz

današnji kolni most, sagrađene su nove klupske prostorije sa spremištem za čamce. Podignute su isključivo dobrovoljnim radom samih članova Kluba, vječitih zaljubljenika Drave. Tada je Klub dobio novo ime, Kajak kanu klub „Varteks – Strojoteks“. To je ime nosio do 90-ih godina kada se preimenovao u „Kajak kanu klub Varteks“ koje nosi i danas.

Kroz period od 70 godina ostvareni su zavidni rezultati, od naslova državnih prvaka pa do toga da su članovi Kluba nastupali na natjecanjima u sastavu reprezentacije bivše države Jugoslavije, a nakon 1991. kao članovi reprezentacije Hrvatske. Kao članovi reprezentacija, članovi Kluba osvajali su mnoga Europska i Svjetska prvenstva. Uz poštovanje prema svim osvajačima medalja ističe se najtrofejiji osvajač zlatnih Svjetskih i Europskih medalja Emil Milihram koji i danas nastupa za Klub i osvaja vrijedne rezultate.

Danas je KKK Varteks jedan moderan i vrlo organizirani Klub sa svom potrebnom infrastrukturom od: kajakaškog doma, svlačionica, teretane, spremišta za čamce i opremu, vlastitog prijevoznog kombi vozila i vrlo mnogo najmodernijih vrhunskih čamaca s kojima se kontinuirano odlazi na europska i svjetska natjecanja.

Članstvo Kluba raspoređeno je u tri pogona i to: natjecateljski u kategorijama kadeta, juniora, seniora i veterana, zatim kajak kanu škola za najmlađe i rekreativni pogon. Klub svake godine organizira po nekoliko utrka od kojih su neke i međunarodnog karaktera pa samim time promovira grad Varaždin i ljepote rijeke Drave u svijetu.

Klub danas surađuje s mnogim udrugama od kojih je najbolja i najdugovječnija suradnja sa Zajednicom tehničke kulture Grada i Županije te Hrvatskim kajakaškim savezom. Klub je također član Zajednice sportskih udruga grada Varaždina s kojom ima višegodišnju i vrlo uspješnu suradnju.

Članovi Kluba su ponosni na svoju 70. godišnjicu Kluba te se svi nadaju da će njihova međusobna suradnja i suradnja s lokalnim društvenim zajednicama biti i dalje tako dobra kao do sada te da će sa zadovoljstvom raditi na unapređenju kajakaškog sporta u budućnosti.

- 3. VARAŽDINSKO ŠPORTSKO DRUŠTVO GLUHIH** - 1954. godine održana je prva skupština te je osnovano prvo Sportsko društvo „Polet“ u Varaždinu. Nakon nekoliko godina naziv se mijenja u Sportsko društvo „Gluih“ Varaždin, a od 1993. do 2006. godine u „Sportsko društvo gluhih 1954.“ Njegove aktivnosti bile su vrlo razgranate, a gluhi aktivni sportaši počeli su se intenzivno uključivati u sve više sportova: veliki nogomet, šah, stolni tenis, atletiku, gimnastiku, odbojku, rukomet, košarku i druge. Godinama sudjeluju u ekipama koje su se natjecale u sklopu radničkosporskih igara (posebno za Varteks), ali i u drugim ekipama. Organiziranim aktivnošću, marljivim radom i upornošću uz ljubav prema sportu gluhi su Varaždinu donijeli pregršt vrlo vrijednih titula.

Već 1955. godine nogometaši su bili treći u Hrvatskoj, a 1956. varaždinska ženska ekipa u gimnastičkom višeboju najbolja u Jugoslaviji. Predsjednik Sportskog društva „Polet“ Stanko Čavlek, tajnik organizacije i Franjo Puček zalagali su se za sve sportske aktivnosti gluhih sportaša.

Već 1954. godine dobiveni su dresovi od republičkog odbora iz Zagreba, u njima su nastupili na 1. sportskom prvenstvu gluhih NR Hrvatske u Zagrebu 7. rujna 1954. godine.

Kao Sportsko društvo Polet osvojili su drugo mjesto, a posebno dobra bila je suradnja sa sportskim organizacijama Varaždina (AK „Sloboda“, DTO „Partizan“) uz izniman

angažman vrsnih stručnjaka iz atletike i gimnastike, Ljerke Koren, Dražena Ožega i drugih, što je donijelo i prave uspjehe 1954. godine tijekom sportskog prvenstva gluhih. Te godine osnovano je Sportsko društvo gluhih Varaždin, čija je aktivnost bila vrlo razgranata. Suradnja sa sportskim organizacijama iz Varaždina (AK „Sloboda” i DTO „Partizan”) uz angažman spomenutih stručnjaka nastavila se. Uspjeha je bilo iznad objektivnih očekivanja, a tradicija sudjelovanja na republičkim, saveznim, međunarodnim razinama i olimpijskim igrama iz godine u godinu se nastavlja. Tomu osobito pridonose mnogobrojni entuzijasti koji potiču na sportske aktivnosti ne samo mlade nego i starije gluhe osobe, okupljajući ih poslije radnog vremena te oni ustrajnim vježbanjem postižu sve bolju fizičku i psihičku spremnost za postizanje izvrsnih sportskih rezultata. Pavle Ferinac i Franjo Puček svojim radom od samog osnivanja Sportskog društva predvodnici su sportskih i drugih aktivnosti u organizaciji gluhih Varaždina te njima pripada posebna zasluga i zahvalnost.

Varaždinsko športsko društvo gluhih dio je sastava Varaždinskog sportskog saveza gluhih, koji u svom sastavu ima još Pikado klub „Polet”, Mali nogomet, Streljaštvo te Kuglački klub gluhih.

4. **ŠAHOVSKO DRUŠTVO VARAŽDIN** osnovano je 14. veljače 1904. godine i ove godine slavi 120 godina od osnivanja.

Razdoblje 1904. - 1994. dokumentirano je knjigom Milana Rogića, Šahovska igra u Varaždinu i njegovoj okolici.

Razdoblje 1995. - 2023. dokumentirano je u e-knjizi koju je uredio Ramon Šafarić.

Tako su otrgnuli od zaborava brojne šahistice i šahiste koji su organizirano igrali šah u tom razdoblju.

Svih tih 120 godina u nazivu Šahovskog društva je Varaždin, što svjedoči o vezanosti šaha i Varaždina.

Svojim igrama na turnirima u zemlji i inozemstvu šahistice i šahisti ŠD Varaždina promovirali su grad iz kojeg dolaze.

Zadnjih godina organiziraju sve viša šahovskih turnira u gradu koji su dobro posjećeni.

U Šahovskom društvu Varaždin posvećuju veliku pažnju mladima i školi šaha jer vjeruju da širenjem šahovske kulture stvaraju bolje društvo u cjelini, a ujedno je to i garancija nastavka djelovanja ŠD Varaždina.

5. **TENIS KLUB VARTEKS** - prvi počeci „bijelog sporta“ u Varaždinu sežu još u prošlo stoljeće. Prema jednom kroničaru tog vremena, „tenis je već prodro u Varaždin, igrali su ga artiljerijski oficiri, njihove supruge i kćeri, u Topničkoj vojarni na kraju nove varoši, u kojoj je tada bilo uređeno vrlo lijepo igralište za tenis“. Među prvim igralištima na prijelazu dvaju stoljeća bila su još ona pri Domobranskoj vojarni (kod kolodvora), igralište husara u Graberju, u gradskoj „Gombaoni“ i kraj velodroma. 1907. godine varaždinski „Sokol“ uvodi novu granu u svoj program tjelesnog vježbanja, a to je „Lawn tennis“. I prema godišnjem izvještaju Gimnazije od 1910/11. godine ta se vrsta tenisa igra na satovima tjelesnog odgoja, a njime se također bave i članovi „Gimnazijskog športskog kluba“ (GŠK).

Početak organiziranog igranja tenisa u Varaždinu započinje 1934. godine. Tada su u sklopu Športskog društva „Slavija“ napravljena tri teniska igrališta iza sjevernog nogometnog gola. U to doba u varaždinskoj Gimnaziji predavao je Dragutin Fridrich, svestran sportaš i sportski pedagog (atletičar, klizač, teniski i nogometni reprezentativac, hokejaš). Njegov doprinos razvitku varaždinskog tenisa zaista je velik. On je postavio temelje generaciji koju su sačinjavali Artur Takač, Janko Takač, Adolf Sukal, prof. Zvonimir Suligoj, Zlatko Koprek, Miroslav Skuhala, Predrag Bixi.

Nesumnjivo je u razdoblju između dva svjetska rata u sportskom Varaždinu tenis bio među najkvalitetnijim sportskim granama.

Nakon rata, 1945. godine, ratom uništena teniska igrališta popravljena su i osposobljena za igru. U sklopu tek osnovanog RFD „Tekstilac“ oformljena je i teniska sekcija pod vodstvom Miroslava Skuhale.

U zimi 1946. godine počela je s radom teniska škola koja je u početku bila u Gombaoni (Srednjoškolač) da bi se ubrzo preselila u dvoranu OŠ Kraljice Marije (1. OŠ). Školom u kojoj je bilo preko 100 djece rukovodio je Miroslav Skuhala. Među prvim demonstratorima osnova bijelog sporta u toj teniskoj školi bio je Josip Palada, proslavljeni as jugoslavenskog tenisa. Iz te škole razvili su se mnogi dobri igrači među kojima kasnije i prvak države Kamilo Keretić.

Na Skupštini RŠD „Tekstilac“, 17. ožujka 1957. osnovan je teniski klub „Tekstilac“. 1957. godine TK „Tekstilac“ bilježi najveći do tada klupski uspjeh - osvaja momčadsko prvenstvo republike. Redom su bili pobijedeni ZTK sa 7:0, „Metalac“ sa 4:3, „Opatija“ sa 4:3 i „Samobor“ sa 4:3. nakon toga Skuhala, B: Bajsić, Kalafatić, Holi, Lukač i Mavrović sa 5:2 dobivaju susret sa zagrebačkim „Borcem“ i tako postaju članovi najkvalitetnijeg saveznog razreda.

Potkraj šestog desetljeća Varaždin je organizator velikog broja zanimljivih teniskih priredbi. U kolovozu 1957. godine u Varaždinu je nastupila Davis Cup reprezentacija Monaka te s tenisačima Tekstilca odigrala prijateljsku utakmicu. Za Monaco su nastupili braća Borghini i Landau, a za Tekstilac novi državni prvak Keretić, Skuhala, Bajsić Boris i Holi. Varaždinci su dobili susret sa 5:2.

Godine 1958., 2. svibnja, teniski klub „Tekstilac mijenja ime u teniski klub „Varteks“. Prvi susret pod novim imenom TK „Varteks“ odigrao je 2. svibnja 1958. godine te u Varaždinu pobijedio ekipu TC „Augsburg“ iz Njemačke rezultatom 5:4. U momčadi „Varteksa“ igrali su kao gosti Keretić i Panajotović tada prvi i četvrti s državne rang liste.

Od 1. do 4. rujna 1957. godine održava se i I. Otvoreno prvenstvo Varaždina koje se od tada upriličuje svake godine, a postaje i internacionalno.

Značajan datum u djelovanju sada već TK „Varteks“ je proljeće 1959. godine kada je sagrađen novi stadion s tri igrališta. 1963. godine „Varteks“ se plasirao u finale seniorskog momčadskog prvenstva Hrvatske.

Od 1964. godine započinje vladavina varaždinskih pionira i juniora u Hrvatskoj i Jugoslaviji. Boško Kanoti postaje dvostruki prvak države u pionirskoj i juniorskoj konkurenciji. Pojedinačno i u parovima. Mikac Željko prvak države do 12 godina, Vlatka Husnjak (Švarc) i Vesna Kelenc (Petrina) prvakinja države u juniorskoj, a kasnije i seniorskoj konkurenciji. Velimirović Milan, Prpić Davorin i Dugandžić Marijan u vrhu su

omladinskog tenisa u državi. Najuspješniji među njima Boško Kanoti nosilac je pet titula državnih prvaka, Vlatka Husnjak i Vesna Kelenc višestruke su prvakinja u igri parova za omladinke, a 1975. godine donijele su Gradu i Klubu prvi tada, seniorski naslov prvaka države.

U razdoblju tih najvećih uspjeha mladih igrača "Varteksa", kao treneri su djelovali: Boris Bajsić, Nikola Pevec, Zvomimir Bajsić te Milan Holi koji se u radu Kluba naročito isticao kao trener i organizator te je za takav rad dobio i zlatnu plaketu od Teniskog saveza Jugoslavije.

Klub je sedamdesetih godina raspolagao sa sedam igrališta (pet zemljanih i dva asfaltna). Izgrađene su nove klupske prostorije.

Rad s djecom odvijao se u tri kategorije: teniska škola (Skuhala), napredni učenici teniske škole (Dugandžić), natjecateljska ekipa pionira (Kanoti).

Odlične rezultate postižu Robert Orlić, Mario Kušić, Radan Vertuš, Jasmina Peić, Suzana Hrastić. Davorin Prpić sredinom sedamdesetih prelazi u zagrebački Medveščak te uz odlične rezultate u pojedinačnoj konkurenciji osvaja i tri puta naslov državnog prvaka u momčadskoj konkurenciji.

I dok juniorski igrači sedamdesetih godina zapravo još nisu izrasli u iskusne seniore, javljaju se nova imena varaždinskog tenisa: Damir Štajcar, Zoran Patekar, zatim Dubravka Šafarić, te Dubravka Habek. Tada počinje sa uspjesima jedan od najtalentiranijih igrača kluba Marčelo Manola, prvak države do 14 i 16 godina, 2. na državnom prvenstvu do 18 godina te kasnije solidan igrač na profesionalnim turnirima. Najistaknutiji tenisač grada Varaždina, od samih početaka razvoja tenisa u ovom gradu pa do danas - Saša Hiršzon, u tom periodu je državni prvak do 12, 14, 16, 18, godina, 5. na svijetu do 12 godina, mnoštvo osvojenih turnira u svim dobnim kategorijama te mnogobrojni nastupi za Davis Cup reprezentaciju Hrvatske. Saša Hiršzon po mnogim stručnjacima je među najboljim tenisačima koje je Hrvatska imala.

Natjecatelje u tom periodu vodi i trenira Marijan Dugandžić.

Nastanak još jedne uspješne generacije realan je ishod zahvaljujući ljudima koji su brinuli o Klubu. Teniski klub dobiva još dva nova terena, ukupan broj terena 9 (sedam zemljanih i dva asfaltna). Veliku potporu dao je i tekstilni kombinat "Varteks".

Godine 1981. na terenima TK "Varteks" organizirano je državno prvenstvo za seniorke i seniore, a zbog dobre organizacije, 1982. godine organiziran je Davis Cup susret između Norveške i Jugoslavije.

U to vrijeme, intenzivne aktivnosti Kluba prepoznaju se i prema broju turnira koji su se održavali na terenima TK "Varteks". To su bila natjecanja u kategorijama do 12 godina (današnji Vindi kup), 14 godina, 16 godina (današnji Forma kup) te jedan od najjačih turnira seniorske kategorije "Yassa" kup. Danas se OP Varaždina igra pod različitim sponzorskim imenima i jedan je od jačih seniorskih turnira u Hrvatskoj. Zsigurno je najviše pažnje starijih ljubitelja tenisa privlačio "Mikićev memorijal", turnir veterana koji se i danas održava u čast jednog od najvećih zaljubljenika u tenis i najagilnijih predsjednika kluba Slavka Mikića.

Osamdesete su godine bile jedne od najboljih godina u povijesti tenisa u gradu Varaždinu.

U gradu niču novi talenti koji su u juniorskoj i u seniorskoj kategoriji ostavili trag u povijesti Kluba i Hrvatske. Tu je svakako potrebno spomenuti prije svih Željka Krajana, pa zatim Sašu Gregurinčića, Tihomira Godeca, Zorana Čubru, Tomislava Troppa i Tomislava Ježovitu, a nešto kasnije i Igora Likića i Mislava Hižaka. Željko Krajan najdalje je došao u svom teniskom razvoju, igrajući tada svjetske juniorske turnire na kojima postiže značajne rezultate. Kasnije Željko postiže odlične rezultate i u seniorskoj konkurenciji. Član je Davis Cup reprezentacije te se zahvaljujući odličnim igrama na profesionalnim turnirima izborio za 80. mjesto na ATP rang listi. Saša Gregurinčić i Mislav Hižak državni su prvaci u seniorskoj kategoriji, Zoran Čubra, Tihomir Godec, Tomislav Ježovita i Tomislav Tropp osvajali su turnire u juniorskoj i seniorskoj kategoriji u Hrvatskoj. Igor Likić tri je puta igrao u polufinalu državnog prvenstva za seniore.

Godina 1996. značajna je za TK "Varteks". Predvođeni vlastitim snagama Hiršzonom, Krajanom, Manolom, Čubrom, Gregurinčićem, Troppom te nekim pojačanjima iz drugih klubova osvajaju klupsko prvenstvo Hrvatske.

U teniskom klubu „Varteks“ unatrag nekoliko godina igra i trenira i Karolina Šprem, najbolja igračica FC reprezentacije i Hrvatske, što daje novi poticaj nadolazećim igračima i igračicama.

Od 2000. godine Klub ima više od 200 članova od kojih je veliki dio mlađih, polaznika teniskih škola i natjecatelja. Prva ekipa natječe se u prvoj teniskoj ligi, a druga ekipa u trećoj. Dvije ekipe do 14 i 18 godina natječu se na državnom momčadskom prvenstvu. Osim već svima dobro znanih rezultata reprezentativaca Karoline Šprem i Željka Krajana, treba svakako istaknuti dva naslova državnih prvaka u seniorskoj konkurenciji koje su za klub osvojili Tamara Bunić i Mislav Hižak. Klub raspolaže sa sedam vanjskih terena, dvije dvorane sa po dva terena, restoranom te pratećim sadržajima. Na čelu Kluba je predsjednik g. Zlatko Horvat.

U periodu nakon 2000. nadarene i uspješne mlade igrače i igračice predvodi Hrvoje Plukavec osvajač hrvatskog Mastersa i trećeg mjesta na državnom prvenstvu, uz Doris Ptiček koja je bila druga u Hrvatskoj, treća na državnom prvenstvu te državna prvakinja u parovima. I ostali juniori i juniorke mogu se pohvaliti odličnim rezultatima, a oni su: Ena Kocijan, Dorotea Vrbanec, Juraj Koščec, Paula Šimunić, Nika Svetec državna prvakinja u paru s Doris Ptiček, Čepin Ivan, Dino Poljak, Danijel Poljak, Matija Pantaler. Svi oni bili su na rang HTS-a listi među deset prvoplasiranih, a najbolji među njima Plukavec i Ptiček bili su vodeći na rang listi. Taj period bio je zlatno doba Varteksovog novog vala mladih natjecatelja. Tu generaciju uspješnih igrača, od početne teniske škole, trenira Marko Dugandžić.

Sredinom 2015. godine na funkciju predsjednika Kluba dolazi gosp. Zoran Koščec. Slijedeća generacija nadarenih natjecatelja ostvarili su zavidne rezultate na turnirima HTS-a predvođeni Larom Hrašćanec koja je bila državna prvakinja do 10 godina te druga na državnom prvenstvu do 12 godina. Uz Hrašćanec tu su: Tomo Vertuš, Rebeka i Karlo Cindrić, Vid Skenderović, Ena Poljan, Lea Hiršzon koje je svojevremeno trenirala Margareta Đuras. 2019. u zasluženu mirovinu odlazi dugogodišnji direktor i trener prof. Marijan Dugandžić te ga na toj funkciji nasljeđuje bivši olimpijac i Davis Cup reprezentativac Saša Hiršzon.

Novu generaciju predvode reprezentativka Lara Likić, Rian Bregović, David Mikić, Iva Tuđan, Ela Jamnik koji postižu respektabilne rezultate i nalaze se u vrhu Hrvatskog tenisa. Uz njih svakako treba spomenuti i novu nadu hrvatskog tenisa Emu Štajcar.

Tenis klub Varteks jedan je od najstarijih klubova u državi osnovan 1934. godine. Osnovan je s idejom, planom i ciljem promicanja i popularizacije teniskog sporta kao fizičke aktivnosti kod ljudi. Klub ima veliko iskustvo u organiziranju raznih natjecanja, treninga, ali i raznih drugih događaja. Organizirao je mnoge škole tenisa za djecu i odrasle, a isto tako i turnire na kojima su sudjelovala djeca od najmlađih uzrasta pa do starije djece, kao i organiziranje najzahtjevnijih priredbi kao što su Davis Cup i Fed Cup natjecanja.

ODBOR ZA DODJELU JAVNIH PRIZNANJA